

var høje, og Jytte, der fulgte bag efter ham, maatte ofte hjælpes med en Haandsrækning. Foran gik Fru Bertha. Som Følge af Trappens Slyngninger blev hun undertiden usynlig for dem, og just som de ventede paa et saadant Øjeblik, vaagnede han op med et Ryk og maatte snappe efter Vejret paa Grund af sit Hjertes vilde Banken.

Han saae sig om. Over Græsplænen flimrede Lyset. Musvitten gyngede endnu deroppe i Trætoppen og satte Solskinnet i Musik. Han havde kun været borte et Par Minutter.

„Ja, her er godt at være!“ tænkte han og aandede dybt ud.

Da hans Blik igen faldt ned i Avisen, saae han en Notits med Overskriften „Doktor Gaardbo“. Han blev opmærksom. Efter at have læst den slog han harmfuld Haanden i Stolens Armstykke.

„Forhenværende Distriktslæge i Jerve paa Fyn, den fra sin Lægevirksomhed uheldigt bekendte Doktor Gaardbo, har i det ansete oversøiske Agentur P. C. Christensen bestilt Billet til sig og sin Familie til Avstralien. Det maa saaledes formodes, at Hr. Gaardbo har besluttet at vende sit utaknemlige Fædreland Ryggen, og at det er hin fjerne Verdensdel, der for Fremtiden skal lyksaliggøres med hans mærkværdige Helbredelsesmetoder.“

Hans Besøg i Jerve for fire Maaneder siden havde ofte syntes ham det eneste gode Minde, han havde bragt hjem fra sin vidtløftige Jordomsejling. Det lille fynske Lægehjem med det lykkelige Familjeliv stod for hans Erindring som en Oase af blomstrende Virkelighed midt i en ørkengraa, kaotisk Spøgelseverden. Og nu skulde ogsaa denne lille sprudlende Livskilde plumres!

Der hørtes Trin udenfor paa Gruset. Det var den Arkitekt Schmidt fra Randers, der skulde forestaa den paatænkte Istandsættelse af Favsingholm.

Torben tog venligt imod ham men var længe bundet af sine egne Tanker. I Stedet for at se paa Arkitektens medbragte Tegninger talte han bittært om det moderne Inkquisitionstribunal, der kaldtes den offentlige Mening, og om Pressen, der havde genindført Gabestokken, Brændemærkningen og den øvrige middelalderlige Tortur.